

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

Ἐγκριθὲν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν
καὶ συστηθὲν ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Β'. 1880

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ὅδὸς Ἑρμοῦ, 72, πρὸ τῆς Καπνικαρέας.

1880

Εργασίον (τό) (μετά εσθνος)	184	Φεβρουάριον (ή μήνην ἐπιτήρη).....	22, 47
Συλλογιστικά (ή) γινώσκω.....	108	Φίλοι (οἱ) (μετά ε σθνος).....	78
Τὴν λέειν περιμένει (μετά εσθνος)	50	Φίλος (ὁ) τοῦ πατρὸς.....	68
Τὸ δὲν ἔσθαι:	165	Φίλος (ὁ) τοῦ καυτοῦ.....	95
Τυχαίον (ὁ) (μετά εσθνος).....	162	Φωνάξ (ή) (μετά ε σθνος).....	52
Τὸ ἐπιμένειν εἰς τὴν ἄσκησιν	140	Χορὸν (τό) ἄλοον.....	114
Τοῖς (αἱ) χρονοῖσιν.....	107	Χαλιδόν (τό).....	38
Τοῦτο εἰς ἐνα μήνα (μετά εσθνος).....	34	Χάω (ή) (μετά εσθνος).....	186
Ἰκανός (ή).....	88	Ψεῦδος μου (τό).....	36
Ἰσχυρὸς (ὁ) (μετά εσθνος).....	164	Ψεῦδος (ὁ) ἀβήστος (μετά εσθνος).....	126
Ἰσχυρία (ή).....	75		

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ἄγγελος (τό) τοῦ πνεύμα παίδων.....	179	Ἰδιος (ὁ) καὶ ἡ πατήρ.....	95
Ἄρθρον (τό) καὶ ὁ πρῶτος	30	Ἰσχυρὸς (ὁ) τῆς κοιλίας (μετά ε σθνος).....	157
Ἄλογος (τό).....	183	Καθὴ (ή) μέλιον.....	29
Ἄλλοτε καὶ γὰρ	174	Καλὴν ἡμέραν	154
Ἄλλοτε καὶ τὸ σπυρο	15	Καὶ οὗτος γινώσκων πομπήν.....	110
Ἄλλοτε καὶ τὸ σπυρο	62	Μήτις (ή) ἐστὶ σίκτιν.....	36
Ἄλλοτε καὶ τὸ σπυρο	84	Νεωδωτικὰ (μετά εσθνος).....	168
Ἄλλοτε καὶ τὸ σπυρο	34	Νεοτροπικὸν (τό) (μετά εσθνος)	20
Ἄλλοτε καὶ τὸ σπυρο	50	Ὀνοὶ καὶ λατρεῖς	61
Ἄλλοτε καὶ τὸ σπυρο	172	Ὀνοὶ καὶ λατρεῖς.....	143
Ἄλλα (τά) τῶν παιδίων.....	72	Παίδων (τό) καὶ ὁ σκόλος Παρδὸς (μετά εστ.)	114
Ἄρτος (τό) τοῦ υἱοῦ (μετά εσθνος).....	108	Παίδων (τό) πρὸς τὴν μετάνοιαν.....	79
Ἄσθμα (τό) τοῦ Παιδῆ (μετά εσθνος).....	131	Παρτίς μου (ή).....	18
Ἄσπασμα.....	14	Πρὸς τοὺς παρτοὺς, σπουδαίως, εἰς τὴν διακρίαν	3
Ἄσπασμα (ὁ) καὶ ὁ βάρβαρος (μετά εσθνος).....	82	Πρὸς καὶ ἀπολοῦσθαι.....	151
Ἀσπασμα (ὁ).....	142	Σουπερβία (ή).....	51
Ἀσπασμα (ὁ).....	132	Ἐπὶ τὸ εἶναι τὸ ψεῦδος.....	103
Ἀσπασμα (ὁ).....	146	Τυχαίον (ή) (μετά εσθνος).....	40
Ἀσπασμα (ὁ).....	52	Φιλοσοφία.....	8
Ἐκδύον (τό) τῆς νεότητος.....	158	Χριστὸς (ὁ).....	27
Ἐκδύον (τό) καὶ τὰ κρινοειδή.....	66	Χορὸς (ὁ) τῶν κρινοῦ.....	63
Ἐκδύον (τό) καὶ τὸ σκόλον (μετά εσθνος).....	197	Χορὸς ἀίματι.....	66
Ἐκδύον (τό) καὶ τὸ σκόλον.....	98	Υἱοὶ (τά) καὶ τὰ κοιλία.....	43
Ἐκδύον (τό) τῆς μητρός.....	180	Ὑπόμνη (τό) (μετά εσθνος).....	191

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ο θεοτατος υἱος εἰμας «τῆς ἀσπασίας» περιέχει

Εἰς τὴν ἀσπασίαν.....

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ἐγκριθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐπιπουργείου τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν.

Ἔτος Β΄.

ΑΘΗΝΗΣΙΝ, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1880

| ΑΡΙΘ. 1

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ».

«Η Διάπλασις τῶν παιδῶν» ἐπισκέφη κατὰ τὸ πρῶτον αὐτῆς ἔτος ὑπὲρ τοῦ τρισχιλίου σ συνδρομητᾶς.

Ἡ σχετικῶς εὐρυτάτη αὐτῆ ἐξάπλωσις τοῦ περιοδικοῦ μας ὀφείλεται βεβαίως εἰς τὴν εὐγενῆ ὑμῶν υποστήριξιν καὶ εἰς τὴν πατρικὴν ἀντίληψιν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, ἐκδόντος τὴν γνωστὴν ὑμῖν ὑπὲρ «τῆς Διαπάσεως» ἐγκύκλιον.

Ἡ τόσον ἐνθουσιώδης ὑποδοχὴ μᾶς ἐπιτρέπει, νομίζομεν, νὰ πιστεύωμεν ὅτι «Ἡ Διάπλασις τῶν παιδῶν» ἐκρίθη παρ' ὑμῶν ἀνταξία καὶ τοῦ ὀνόματός της καὶ τοῦ προορισμοῦ της, ὥστε νὰ δύναται καὶ κατὰ τὸ δεῦτερον ἔτος νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὰς δραστηρίας ὑμῶν ἐνεργείας ὑπὲρ εὐρυτέρας ἐτι διαδόσεως αὐτῆς.

Εἰάν τοιοῦτον εἶνε καὶ τὸ γενικὸν φρόνημα τῶν ἀναγνωστῶν μας, ὁ ἔπαινος βεβαίως ὀφείλεται κυρίως πρὸς τοὺς ἀφιλοκερδῶς καὶ τοσοῦτον ἐπιτυχῶς συνεργαζομένους μεθ' ἡμῶν εὐγενεῖς φίλους, πρὸς οὓς καὶ ἄλλοι ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἐπίσης λόγοι καὶ περὶ τὴν παιδαγωγίαν ἐντριβεῖς πᾶνυ φιλοτίμως ὑπεσχέθησαν ἡμῖν νὰ προστεθῶσι κατὰ τὸ δεῦτερον ἔτος.

Μηδὸλως ἀγνοοῦντες ὅτι ἐκ τῆς πείρας πηγάζουσιν αἱ θαυμαστότεραι τελειότητες, ὑπισχνούμεθα ὅτι κατὰ τὸ δεῦτερον ἔτος λίαν ἐπαισθητῶς θέλομεν βελτιώσῃ τὸ περιοδικὸν μας ἐπὶ τὸ ἀποτελεσματικώτερον ὑφ' ἑλας τὰς ἐπόψεις, μήτε μόνον μήτε δαπανῶν πρὸς τοῦτο φειδόμενοι.

Ἀποβλέποντες δὲ εἰς τὴν υἰοθέτησιν «τῆς Διαπάσεως τῶν παιδῶν» ὑπὸ πάσης ἐλληνικῆς οἰκογενείας κεκτημένης παιδας καὶ κοράσια, θέλομεν διατηρήσῃ ἐξ ἀναύξητον τὴν τόσω ἐλαχίστην ἐτησίαν συνδρομὴν, ὥστε πάντες οἱ ἑλληνοπαῖδες εἴτε πλουσίων εἴτε πενήτων τυγχάνουσι τέκνα, νὰ δύνανται ν' ἀποκτήσωσιν αὐτὴν ἀποσκορακίζοντες συνάμα τὰ ὑπόπλα προσηλυτικὰ ὄργανα τῶν ἑτεροδόξων ἱεραποστόλων, δι' ὧν πρὸ πολλοῦ λυμαινόνται οὗτοι τὴν ἐλληνικὴν κοινωνίαν.

Ὁ Διευθυντῆς — Ἀρχισυντάκτῆς
Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ὑδραίου.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ».

Ἐρχομαι, μικροὶ μου, πάλιν
Μὲ ψυχῆς χαρὰν μεγάλην
Καὶ καρδίαν ἡλαρὰν,
Καὶ σὰς εὐχομαι ὑγείαν
Σταθερὰν εὐδαιμονίαν
Καὶ διηνεκῆ χαρὰν.

Ἴθε τὴν παράκλησίν μου
Καὶ τὴν ἀσθενῆ φωνὴν μου
Ὁ Θεὸς ν' ἀκροασθῇ
Κ' εἰς ὑμᾶς ἐν ἀφρονίᾳ
Πᾶσα ὄσις οὐρανία
Παρ' αὐτοῦ νὰ χαρισθῇ.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΙΝΟΣ.

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ἄχ! μικροὶ μου φίλοι, πόσον δισσεδάζομεν εἰς τῆς θείας μου! Ὅποια πανήγυρις ἦτο δι' ἡμᾶς, ὅτε τὰς Κυριακάς μᾶς ἔστελλον εἰς τὴν οἰκίαν της νὰ διέλθωμεν τὴν ἡμέραν μας!

Φαντάσθητε ἓνα κῆπον μέγιστον καὶ μιάν οἰκίαν ἀπέραντον, ἐξ ἐκείνων τῶν παλαιῶν οἰκιῶν αἱ ὅποιαι ἔχουν δωμάτια καὶ παραδωμάτια, ἀναριθμήτους κλιμακὰς καὶ τόσας ἄλλας εὐρυχωρίας!... Πάντα δὲ ταῦτα νὰ ἔχωμεν ἀπόλυτον ἄδειαν νὰ τὰ διατρέχωμεν! Νὰ κάμνωμεν σχεδὸν ὅ,τι μᾶς ἐπῆρχετο εἰς τὴν παιδικὴν μας φαντασίαν! Συνηθροϊζόμεθα ἐκεῖ ἡμεῖς τέσσαρες ἀδελφοὶ καὶ πέντ' ἐξ ἄλλοι συμμαθητᾶς μᾶς κρίνατε τώρα σεῖς τί θόρυβος ἐγίνετο!

Ἡ κυρ' Ἀνδριάννα, ἡ γράχι ὑπηρετρία, ἐμάλωνεν ἐνίοτε διὰ τὴν ἀναστάτῳσιν τὴν ὁποίαν ἐφέρομεν πανταχοῦ τῆς οἰκίας· ἀλλ' ὅμως, ἐπειδὴ δὲν ἤμεθα οὔτε κακοὶ οὔτε κακοἀνατετραμμένοι, ἀλλὰ μόνον εὐθυμοὶ, μᾶς ἐλάτρευε καὶ μᾶς ἐσυγχώρει τὰς περισοτέρας φορές· ὅταν ὅμως ἡ ταραχὴ ὑπερέβαινε τὰ ὅρια, τότε ἡ Ἀνδριάννα ἔχαυε τὴν ὑπομονὴν καὶ ἔκαμνε τὰ παράπονά της πρὸς τὴν θεῖαν μου: «Καὶ ποῦ μ'εὔρε, κυρία μου!» ἔλεγε· «δὲν εἰμπορῶ νὰ οἰκονομήσω αὐτὰ τὰ ζαγάρια· ἔκαμαν τὸ σπίτι ἄνω-κάτω, ὥς νὰ ἔχωμεν ἀληθινὴν ἐπαναστάσιν». Ἡ δὲ συνήθης ἀπάντησις τῆς θείας μου, ἥτις καὶ τὴν κατεπράυνεν ὀλίγον, ἦτο: «Δὲν πειράζει, κυρ' Ἀνδριάννα μου, συγυρίζεις πάλιν. Τί θέλεις νὰ κάμωμεν! μήπως καὶ ἡμεῖς δὲν ἐκάμαμεν τὰ ἴδια ὅταν ἤμεθα μικραῖ;» Ἐπειτα δὲ ἀπὸ

ὀλίγον προσέθετε χωρὶς οὐδόλως νὰ ταραχθῆ.—Ἐν τούτοις προσπάθησον ὅσον δύνασαι νὰ τὰ καθουχάσης· παιδιὰ εἶνε.»

Ἡ το τόσον καλὴ καὶ τόσον ἐπεισιχῆς ἡ θεία μου! Εἰς αὐτὴν τὴν ἀγαθὴν οἰκίαν, ἐν τὸς τῆς ὁποίας εἶχε καὶ γεννηθῆ, κατῶκει μετὰ τῆς ὑπηρετρίας της καὶ τοῦ κηπουροῦ της. Ὅταν ἦτο καλοκαιρία, ἡ κυρ' Ἀνδριάννα ἤνοιγε καὶ τὰ δύο φύλλα τῆς θύρας, ἥτις ἔφερεν εἰς τὸν κῆπον, καὶ ἡ καλὴ μου θεία ἐξήρχετο πρὸ τῆς θύρας καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς καθέδρας της, περικυκλουμένη, ὡς συνήθως, ὑπὸ πλῆθος κανίστρων τῆς ἐργασίας. Ἀπ' ἐκεῖ μᾶς ἐθεώρει παίζοντας καὶ τρέχοντας ἐντὸς τοῦ κῆπου καὶ ὑψαίνετο βλέπουσα ἡμᾶς ζωνρούς καὶ εὐθύμους. Ἐνίοτε μάλιστα κατῆρχετο εἰς τὸν κῆπον «διὰ νὰ ἀκούσῃ καὶ τοὺς γέλωτάς μας» καθὼς ἔλεγε, διότι ἦτο ὀλίγον κωφὴ καὶ νομίζω ὅτι τοῦτο ἦτο εἰς ἐκ τῶν λόγων δι' οὓς αἱ φωναὶ μᾶς δὲν τὴν ἤνόχλου.

Ὅταν λέγω ὅτι ἡ θεία μου, ὁ κηπουρὸς καὶ ἡ Ἀνδριάννα ἀπέτελουν ὄλον τὸ προσωπίκον τῆς οἰκίας αὐτῆς, ὁμιλῶ μόνον περὶ τῶν λογικῶν ἀνθρώπων, ἄλλως ἔπρεπε νὰ σὰς ἀναφέρω μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἕτερα ἄτομα διὰ τὰ ὁποῖα πρὸ πάντων ἡμεῖς ἐνδιεφερόμεθα πάρα πολὺ. Οἱ κύριοι αὐτοὶ εἶχον συνήθη κατοικίαν ἐν εὐχωρότατον δωματίον, τὸ ὁποῖον τὸ θέρος ἐχρησίμευεν ὡς ἐστιατόριον. Πάντοτε, ὁσάκις διηρχόμεθα ἐξωθεν τοῦ δωματίου ἐκείνου τοὺς ἠκούομεν συνδιαλεγομένους καὶ γελῶντας ἄνευ αἰτίας. Ἠγάπων πολὺ τὰς ὁμιλίας, βλέπετε! Κακὴ συνήθεια αὐτῆ, τὸ ὁμολογῶ· ἀλλὰ τί ἄλλο νὰ κάμουν ἐκεῖ μέσα περιωρισμένοι ὄλην τὴν

ήμεραν; Μόνον δταν ἦτο ὠρεῖος καιρὸς τοῦς μετέφερον εἰς τὸν κῆπον χάριν τῆς υγείας των. . . Ἦσαν τρεῖς *Ψιττακοί* ἐλησμονήσα νὰ σᾶς τὸ εἶπω. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ὠνομάζετο *Παππαγάλος*, καθὼς ὅλοι οἱ ψιττακοὶ τοῦ κόσμου, ὁ ἄλλος *Κόκω* καὶ ὁ τρίτος Ἄρης.

Ἦσαν ὅλοι πολύτιμοι ψιττακοί, καὶ πολὺ καλῶς ἀνατετραμμένοι. . . ὡς *Ψιττακοί*. Ὅταν ἐκουραζόμεθα παίζοντες, εἰσὴν χόμεθα εἰς τὸ δωμάτιόν των. «Βίθε καλά ὅλοι;» ἤρωτῶμεν αὐτοὺς. «Πολὺ καλά, εὐχαριστῶ» εἰς, δέ;» ἀπεκρίνοντο ὅλοι ὁμοῦ. Ἄλλοτε ὁμοῦ ἀντὶ ἀπαντήσεως ἐφώναζον καὶ οἱ τρεῖς: «Φέρετε. . . ἄρι! . . . Ἡμεῖς δὲ γνωρίζοντες τί δηλοῖ ἡ προσταγὴ αὐτῆ τοῦς εἰδόμενοι, τι εἶχομεν εἰς χεῖρας, καρῦδια λόγου χάριν, σάκχαρον, ἢ ἄλλο τι· τότε ὁμοῦ οἱ ἀχάριστοι οὐδεμίαν προσοχὴν ἐδίδον εἰς ἡμᾶς πλέον, ἐτρωγον μὲ ἀπληστίαν ὅ,τι τοῖς εἶχομεν δώσει, ἢ ἐπικνον τὸν αἶνον τὸν ὁποῖον τοῖς προσεφερόμεν· διὰ νὰ τοῦς μεθύσωμεν. Μετὰ τοῦτο ἤρχιζεν ἡ κωμωδία! Ὁ Παππαγάλος ἦτο ὁ εὐφροέντερος ὄλων. Ὅταν ἐμέθυεν οὗτος ἐτραγωδοῦσε μὲ φωνὴν ὑποτρέμουσαν καὶ ὑπόρρινον ἔσπρακτα ἀπὸ τῶν καιρῶν τοῦ παπᾶ μου, τὰ ὅποια συνώδευε μὲ διαφόρους μορφασμοὺς καὶ κινήσεις συγγείων πολλὰς· τὸ ἓν ἄσμα μὲ τὸ ἄλλο· καὶ μηδέποτε δυνάμενος νὰ φθάσῃ εἰς τὸν τρίτον στίχον. Τότε ἡμεῖς πῶς νὰ κρατηθῶμεν ἀπὸ τοῦ νὰ γελάσωμεν σπασμωδικῶς! καὶ αὐτὸς ὁμοῦ χωρὶς οὐδόλως νὰ χολωθῇ, ὡς παππαγάλος, διεκοπτε τὴν μονωδίαν τοῦ καὶ ἐγγελα μὰζὺ μας.

Ὁ Κόκω ἐπίσης καὶ αὐτὸς ἦτο νόστιμος, διότι ἤξευρε νὰ μιμῆται τὴν φωνὴν τῆς θείας μου καὶ ἐφώναζεν ἐνίοτε μὲ τρόπον σοβαρὸν: «κυρ' Ἀνδριάννα!» Ἐπιττα ἀλλάσων τόνον φωνῆς ἀπεκρίνετο ὁ ἴδιος: «Ἐφθάσα, κυρία· τί ἀγαπᾶτε;» Πολλάκις ἡ κυρ' Ἀνδριάννα ἐξηπατάτο καὶ ἐτρεχε πρὸς τὴν φωνὴν: «Αὐποθμαί, διότι ἐλάβετε τὸν κόπον!» τῆς ἔλεγε τότε ὁ Κόκω. Ἡ κυρ' Ἀνδριάννα ἕμα ἠνῶει τὴν ἀπάτην ἀ-

πῆρχετο μουρμουρίζουσα μὲ γεροντικὴν ἀγανάκτησιν: «Γρηγὰ γυναῖκα ἐγὼ τώρα! δὲν μὲ φθάνουν ἡ δουλειαίς μου παρὰ ἔχω καὶ τῆς κοροσιδίας σου, κατεργάρη.»

Ὁ δὲ Ἄρης—ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο οὕτω, διότι μὲ τὸν λοφίαν τὸν στολίζοντα τὴν κεφαλὴν του ὠμοίαζε πρὸς στρατηγὸν ἐν στολῇ—εἶχε καὶ αὐτὸς τὰ προτερήματά του διὰ τῶν ὁποῖων μᾶς διεσκέδαζεν· οὗτος ἐμιμῆτο ἀπαρράλλακτος τὸν τριγμὸν τῆς πριόνος κοπτοῦσης ξύλου, ἐγαυγίεν ὡς ὁ μικρὸς κύων τῆς θείας μου, ἐσφύριζεν ὡς κόσσουφος· ἔδωχε καθὼς ὁ γέρον κηπουρὸς καὶ ἐμιμῆτο μὲ μεγίστην ὁμοιότητα τὴν φωνὴν του, διὰ νὰ ἐξαπατᾷ καὶ οὗτος τὴν εὐπιστον γραῖαν ὑπηρετρίαν: «Ἐ! κυρ' Ἀνδριάννα», ἐφώναζε, προσποιούμενος τὴν φωνὴν τοῦ κηπουροῦ «φέρε λίγον νερὸ γιὰ τοῦς παππαγάλους!» Ὅταν δὲ ἡ ὑπηρετρία ἐνεφανίζετο κρατοῦσα τὴν λάγνηνον πλήρη ὕδατος, ὁ Ἄρης ἐλάμβανεν ὕφος σοβαρὸν, ἐστριζέτο ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μόνον ποδᾶς, ἐκλείε τοῦς ὀφθαλμοὺς του. . . καὶ ἐπαίξε τὸν αὐλόν! Τότε ἤκουες μελωδικοὺς ἤχους λεπτοὺς καὶ γλυκεῖς· ἐνόμιζέ τις ὅτι ἤκούετο μακρόθεν ἡ φλογέρα τοῦ ποιμένου. Ὁμολογῶ ὅτι τοῦτο μὲ ἐξέπληττε περισσότερο, διότι δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω πῶς ἐξ αὐτοῦ τοῦ χονδροειδεστάτου ράμφους, τὸ ὅποῖον πρὸ ὀλίγου μᾶς ἐξάλιζε μὲ τόσας ἀξέστοις φωνάς, πῶς, λέγω, ἠδύναντο νὰ ἐξέρχωνται ἐξ αὐτοῦ τόσον λεπτοὶ καὶ ἀρμονικοὶ συριγμοί.

Ἡμεῖς τότε ἐγνωρίζομεν πολὺ καλὰ ὅτι οἱ ψιττακοὶ δὲν ἔχουν κρίαιν, οὐδὲ αἰσθάνονται τὴν σημασίαν τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων των· καὶ ὁμοῦ μερικοὶ λέξεις των, μερικοὶ μορφασμοὶ των μᾶς ἐξέπληττον τόσον πολὺ ὥστε δὲν ἠξέσκαμεν καὶ ἡμεῖς τί νὰ πιστεύσωμεν. Μάλιστα ὁ μικρὸς φίλος μου *Χαρίδημος*, ὁ ὁποῖος πολὺ σπηνίως ἤρχετο εἰς τῆς θείας μου μετὰ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἑλπινίας, ἔλαβεν ἐν καλὸν μάθημά μίαν ἡμέραν.

Ἦτο ἡ παραμονὴ τοῦ ἁγίου Βασιλείου, ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποῖαν γίνονται τὰ δῶρα

Ὁ Ἄρης καὶ ὁ κύων ἐν τῷ ἁγιοθεάτρῳ.

τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, καὶ κατὰ τὴν ὀπιόταν ἡ θεία μου εἶχε λάβει δῶρον ἀπὸ τινος συγγενῆ της, ἕνα νέον ψιττακὸν μὲ πολὺ μακρὰν οὐράν, ὀνομαζόμενον Πιπίκον. Ἀμὰ τοῦτο μοὶ ἔγεινε γνωστὸν, ἔσπευσα νὰ ὑπάγω εἰς τῆς θείας μου συμπαραλαβὼν καὶ τὸν Χαριδήμον μετὰ τῆς Ἑλληνίκης, οἵτινες κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἦσαν εἰς τὴν οἰκίαν μας. Ἐπειδὴ ἦτο ὠραία ἡμέρα, ἡ κυρ' Ἀνδριάννα εἶχε μεταφέρει δούλους τοὺς ψιττακοὺς εἰς τὸν κήπαν διὰ νὰ ἡλιασθοῦν. Πρὶν ἐγὼ ἐπισκεφθῶ τὸν νέον Πιπίκον εἰσῆλθον εἰς τὸν καϊτώνα τῆς θείας μου διὰ μιὰν ὑπόθεσιν τῆς μητρός μου, ἡ δὲ Χαριδήμος καὶ ἡ ἀδελφή του μὲ ἐπερίμεναν εἰς τὸ ἐστιατόριον, ὅπου ἡ κυρ' Ἀνδριάννα εἶχεν ἀφήσει ἐπὶ τῆς τραπέζης διάφορα γλυκίσματα. Τί νὰ σὰς εἶπω λοιπόν! σατανικὴ ἰδέα ἐπῆλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Χαριδήμου: νὰ κλέψῃ ὀλίγα ἀπ' αὐτὰ τὰ γλυκίσματα. Κακὸν αὐτό! Ἀρπάζει ὁ φίλος τρία τεμάχια *μακαλαβά* καὶ ἐξέρχεται τεταραγμένος. Ὁ Χαρίλαος δὲν ἦτο κακὸν παιδίον, ἀλλὰ ἡ *λαιμαργία*! . . . Πόσους ἀπὸ σὰς, μικροὶ μου φίλοι, δὲν ἠνάγκασαν ἡ *λαιμαργία* νὰ φανῆτε κακοὶ, ἐνῶ ἐπ' ἐναντίας ἔχετε πολὺ ἀγαθὴν καρδίαν! Ὅτι ὁ Χαρίλαος δὲν ἦτο κακὸς θὰ ἀποδειχθῇ κατόπιν.

Ἐβῆλθον λοιπόν ἐκ τοῦ ἐστιατορίου καὶ κατευθύνοντο πρὸς τὸν κήπον. Εἰς τὴν θύραν ἐκάθητο ἡ κυρ' Ἀνδριάννα «Εἰπέ του, κυρ' Ἀνδριάννα νὰ μᾶς εἴρῃ εἰς τοὺς παπαγάλους, ἐκεῖ τὸν περιμένονμεν» τῆ εἶπόν φεύγοντες δραμαίως. Ἀμὰ ἐφθάσαν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦσαν οἱ ψιττακοὶ, ἐμοιράσθησαν τὰ γλυκίσματα καὶ ἤρχισαν νὰ τρώγουν· καθὼς τοὺς παρετήρησεν ὁ Παππαγάλος. «Καλὴ βρεξί, κυρία» φωνάζει συνοδεύων τοὺς λόγους τούτους μὲ σπασμωδικὸς γέλωτας, διότι οὕτω ἦτο συνειδημένος νὰ λέγῃ ὅταν ἔβλεπε τὴν θείαν μου τρώγουσαν. Ὁ Χαριδήμος οὐδόλως νύχαιρισθῆν ἐκ τῆς εὐχῆς ταύτης· ἐγγνώριζεν ὅτι ἡ πράξις του ἦτο κακὴ καὶ ἐνόμισεν

ὅτι ὁ Παππαγάλος τὸν εἰρωνεύετο. Καὶ αὐτὸς καὶ ἡ Ἑλληνικὴ ἤθελον προτιμήσει νὰ μὴ τοὺς ἔβλεπον ὁ Παππαγάλος: Οἱ ἔνοχοι τὰ πάντα φοβοῦνται, καὶ αὐτὰ τὰ πτηνὰ τοὺς τρομάζου.

Ἀμὰ ἐτελείωσαν τὸ κλοπιμαῖον πρὸ γευμά των, ἐπλησίασαν νὰ παρατηρήσωσι τὸν θαυμάσιον ἐκεῖνον νέον ψιττακὸν, τὸν Πιπίκον. Οὗτος ὁμῶς ἰδὼν αὐτοὺς νὰ τὸν πλησιάζωσιν, ἤνοιξε τὰ ὠραία πτερά του καὶ ἐξαγρωθεὶς ἤρχισε νὰ φωνάζῃ «Κλέπται! κλέπται! κλέπται!» Ὁ δὲ Παππαγάλος ἐξηκολούθει νὰ γελᾷ.

Οἱ δυστυχεῖς φίλοι μου δὲν ἤξευρον ἐάν ἔπρεπε νὰ γελᾶσουν καὶ αὐτοὶ. Ἐνόμισαν ὅτι τὸ ἐγκλήμα των ἦτο γνωστὸν καὶ ὅτι οἱ ψιττακοὶ ἦσαν δαίμονες ματαυροσφαιμένοι. Ἐν ταῦτοις ἤρχισαν νὰ συνέρχωνται καὶ νὰ καθαρίζωσι τὰς χειράς των, αἵ τινες ἦσαν ἀλειμμένοι ὑπὸ μέλιτος. Μετ' ὀλίγον ἐφθασα καὶ ἐγὼ μετὰ τῆς θείας μου, ἥτις ἤρχετο ἐξαιρετικῶς ἕως ἐκεῖ ὅταν ἦσαν οἱ ψιττακοὶ. Ἐπλησίασαμεν τὸν Πιπίκον καὶ ἡ θεία μου ἤρχισεν νὰ τῷ ἀπειλῆν διαφόρους ἐρωτήσεις. Ὁ Χαρίλαος ἐπλησίασεν ἐπίσης καὶ, εἴτε διότι ἐλησμονῆσεν τὸ πρὸ ὀλίγου συμβᾶν, εἴτε διότι ἠθέλε νὰ φανῇ παιδρὸς καὶ αὐτός, ἔλαθε τὴν τόλμην νὰ ἀπειθῆναι πρὸς τὸν Πιπίκον τὴν ἐρώτησιν: «Πεινᾶς, Πιπίκο;» ἢ «Ὅχι!» ἀποκρίνεται αὐτὸς «σὸ πεινᾶς;» Καὶ τοῦτα εἰπὼν ἤρχισε νὰ γελᾷ.

Τὸ ἀτυχὲς παιδίον ἠρυσθίρας, καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ, ὥστε ἡ θεία μου ἰδοῦσα τοῦτο ἠρώτησε: «Τί ἔχει ὁ μικρὸς αὐτός; μήπως εἶνε ἀσθενής;» — «Ὅχι . . . δὲν εἶνε ἀσθενής», εἶπεν ἡ Ἑλληνικὴ καταβιάζουσα τὰς χειράς του δι' ὧν ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπον. Ἐτυχῶς ὁ Χαριδήμος, ὡς σὰς εἶπον, δὲν ἦτο συνειδημένος εἰς τὸ κακὸν διό, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρης θακρῶν καὶ μόλις δυνάμενος νὰ διηγήσῃ, ὠμολόγησε τὸ σφάλμα του: «Εἶχον . . .» ἔλεγεν, «εἶχον . . . ὦ! τὸ γνωρίζετε πλέον. Σὰς τὸ εἶπεν ὁ Πιπίκος. Εἶχον πάρει μερικὰ . . . μερικὰ γλυκίσματα ἀπὸ μέσα!»

Ἡ θεία μου εἰς τιαύτας περιστάσεις ἦτο αὐστηρὰ, ἀλλ' ὁμῶς τότε δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τοὺς γέλωτας, νοήσασα ὅτι ὁ Χαριδήμος εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ ψιττακὸς τὸν ἐπρόδωκε. «Δὲν σὲ ἐπρόδωκεν ὁ Πιπίκος, τέκνον μου, εἶπεν αὐτῆ μετ' ὕψους σοβαρὸν, ἀλλὰ ἡ συνείδησίς σου. Ὁ ψιττακὸς αὐτὸς ἔχει κακομάθει νὰ φωνάζει κλέπτας ὅσους βλέπει διὰ πρῶτην φοράν. Τοῦτο ἐπράξῃς καὶ πρὸς σὰς; ἄλλως τε οἱ ψιττακοὶ δὲν ἔχουν κρίσιν, ὥστε νὰ ἐκτιμῶσι τὰς πράξεις μας καὶ νὰ τὰς καταγγέλλουν. Ὁμιλοῦν χωρὶς νὰ ἐνοοῦν τί λέγουν. Οὐδέποτε θὰ σοὶ ἐπήρχετο ὁμῶς ἡ ἰδέα ὅτι σὲ ἐπρόδωκεν ὁ Πιπίκος, ἐάν ἡ καρδία σου δὲν ἠσθάνετο ὅτι ἡ πράξις σου ἦτο κακὴ. Τώρα, μικρὲ μου, ἐπειδὴ σὲ βλέπω τόσον πολὺ λυπημένον, σὲ συγχωρῶ· ἀλλὰ μὴ λησμονήσῃς ποτὲ ὅτι ὁ μάρτυς καὶ ὁ κριτὴς ἀπὸ τὸν ὅποιον δὲν δυνάμεθα νὰ διαφύγωμεν εἶνε ἡ συνείδησίς μας.

Περῆλθον ἔκτοτε πολλὰ ἔτη, καὶ ὁ Χαριδήμος ὁ ὅποιος εἶνε φίλος μου εἰλικρινής, οὐδέποτε ὑπέπεσεν εἰς τὸ αὐτὸ ἀμάρτημα.

ΚΡΙΤΩΝ.

Ο ΑΝΔΡΟΚΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΛΕΩΝ

Ὁ Ἀνδροκλῆς ἦτο δούλος Ῥωμαίου τινος ὑπάτου ἐν Ἀφρική, ὁ ὅποιος τὸν μετεχειρίζετο μετὰ σκληρότητος θηριώδους· μὴ δυνάμενος δὲ πλέον νὰ ὑποφέρῃ τὰς βασάνους τοῦ κυρίου του, ἰδραπέτευσεν εἰς τὴν ἔρημον καὶ ἐκρύβη εἰς τι σπήλαιον. Ἐνθ' δὲ αὐτὸς, ὕστερον ἀπὸ τὴν κούρασιν καὶ τόσους φόβους, ἀνεπαύετο ἐκεῖ μέσα, βλέπει λέοντα ὁ ὅποιος ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῶν ὀφθαλμῶν του ἐφαίνετο ὅτι ὑπέφερε πόνους δριμυτάτους, καὶ ὁ ὅποιος ἄμα εἰσῆλθον εἰς τὸ σπήλαιον καὶ εἶδε τὸν Ἀνδροκλῆ, ἀντὶ νὰ ἐπιτεθῇ κατ' αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν κατακερματίσῃ, τὸν ἐπλησίασεν ἡσύχως καὶ ἀνεσῆκασε τὸν πόδα ὁ ὅποιος εἶχε διατρυπηθῆ ὑπὸ μεγάλης τινος ἀκάνθης. Ὁ δυστυχὴς δραπέτης συνελθὼν ἐκ τοῦ τραύματος τὸν ὅποιον τῷ ἐπροξένησεν ἡ ἐμφάνισις τοῦ θηρίου, ἀπέσπασε τὴν ἀκαν-

θαν ἀπὸ τοῦ ποδὸς τοῦ λέοντος· ὅτε δὲ ὁ πόνος ἐθεραπεύθη, ὁ δούλος καὶ ὁ λέων συνέζησαν ἐν τῷ αὐτῷ σπηλαίῳ ἐφ' ἱκανὸν χρόνον. Ὁ λέων ἔφερε καθ' ἑκάστην τροφήν καὶ δι' ἀμφοτέρους ἀρεκτὴν, ἀλλ' ὁ Ἀνδροκλῆς ἐδαρύνθη τὴν ἀγρίαν αὐτὴν ζωὴν καὶ ἀπῆλθε τοῦ σπηλαίου ἐγκαταλιπὼν καὶ τὸν τριχωτὸν φίλον του. Μετ' ὀλίγον ὁμῶς συνελήφθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν καὶ ἐστάλη αἰχμάλωτος εἰς Ῥώμην, ὅπου κατεδικάσθη νὰ ριφθῇ εἰς τοὺς λέοντας ἐν τῷ Ἀμφιθεάτρῳ, ὡς δραπέτης δούλος. Ὅταν δὲ οἱ ἔνοχοι κατεδικάζοντο «εἰς τοὺς λέοντας» οὐδὲν ὄπλων τοὺς εἶδιδετο, ἀλλ' ἐξέτιθεντο ἀοπλοὶ καὶ καθολοκληρίαν ἀνυπεράσπιστοι εἰς τὴν μανίαν τῶν ἀγρίων αὐτῶν θηρίων, ἵνα διαμελισθῶσι πρὸς διασκέδασιν τῶν θεατῶν, οἵτινες σπανίως τότε ἦσαν ὀλιγώτερον ἀνήμερον τῶν θηρίων. Ὁ δυστυχὴς Ἀνδροκλῆς ἔστατο λοιπὸν μόνος ἐν τῷ ἐρουχωροτάτῳ ἀμφιθεάτρῳ τῆς Ῥώμης, μηδόλως ἐλπίζων εἰς ἀνθρωπίνην βοήθειαν, ὅπταν ὁ λέων ἀρέθη ἐλεύθερος ἵνα ἐφορμήσῃ κατ' αὐτοῦ. Φαντάσθητε ὁμῶς πόσον ἐξελάγησαν οἱ θεαταὶ, ὅταν ὁ λέων, ἀντὶ νὰ ἐπιτέσῃ ἀγρίως κατὰ τοῦ δούλου, ὅπως τὸν καταξέσχισῃ, ἐσημάτισε πρὸς αὐτὸν μὲ ἡμερότητα καὶ ἤρχισε νὰ τοῦ γλύφῃ τοὺς πόδας! Ἦτο ὁ λέων τοῦ ὀποίου ὁ Ἀνδροκλῆς εἶχε θεραπεύσει τὴν πληγὴν, καὶ ὁ ὅποιος εὗρε τὴν περιστάσιν νὰ ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν ἐβεργέτην του καὶ παλαιὸν σύντροφον ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆς Ἀφρικής. Ὅτε ὁ Ἀνδροκλῆς διηγήθη τὴν ἱστορίαν του, ὁ λαὸς ἐθαύμασε καὶ ἐζήτησε τὴν σωτηρίαν καὶ ἀπελευθέρωσιν τοῦ δούλου, εἰς τὸν ὅποιον ἐχαρίσθη καὶ ὁ λέων μετὰ τῆς ζωῆς. Πολλοὶ δὲ παρατηρήθη ὁ Ἀνδροκλῆς περιφερόμενος ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς Ῥώμης μετὰ τοῦ λέοντος, ὁ ὅποιος ἦτο καθολοκληρίαν ἡμερος καὶ προσηνής.

Τὸ ἄξιον θαυμασμοῦ εἰς τὴν ἱστορίαν ταύτην δὲν εἶνε τὸ πῶς ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀνδροκλέους ἐβεργετηθεὶς λέων εὗρεθῆ ἐνώπιόν του ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ, ἀλλ' ἔτι τὸ αἰσθη-

μα τῆς εὐγνωμοσύνης εἶνε μεγαλεῖτερον ἐνίοτε εἰς τὰς καρδίας καὶ αὐτῶν τῶν ἀγριωτέρων θηρίων, παρ' ὅσον δὲν εἶνε ἀνεπτυγμένον εἰς πολλοὺς ἐκ τῶν ἀνθρώπων.

ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑ

Μετά, περισσότερα,
Σὺν αἴπο ἴσῃν ἀλλή.
Δὲν βλέπει τὸ γέραι
Τὸ ἄγριο πουλί;

Νομίζω πῶς δὲν εἶσαι
Πολὺ προσεκτικὸ.
Μετά καὶ δὲν φοβέσαι
Θά σ' εὖρη τὸ κακό!

— Φοβοῦμαι καὶ προσέγω
Πλὴν μὲ κρατεῖ δουλειά.
Πουλάρια δύο ἔχω
Μικρά εἰς τὴ φωλιά.

Ἄνοιγώ τὰ πτερά μου
Καὶ πρῶθμον πετά.
Καὶ φέρω τὰ μικρά μου
Νερό καὶ φαγητό.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΥΝΟΣ.

Η ΑΝΑΤΟΛΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Πρῶταν τινὰ ἤνοιξαν ὁ μικρὸς Πλάτων τὸ παράθυρον τοῦ κοιτῶνός του, ὅστις ἐβλεπεν εἰς τὸν κῆπον καὶ εἶδεν ὅτι ὁ προσφιλέστατος φίλος, ποῖος νομίζετε; — ὁ ἥλιος — ὠραῖος καὶ θερμὸς, καθὼς πάντοτε, εἶχεν ἀρχίσει ἤδη τὸν δρόμον του εἰς τὸν οὐρανόν. Ἄ! πῶς, ἐφώνασε πρὸς τὴν μητέρα του ἣτις τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον, πῶς σήμερον, ἀγαπητή μου μητέρα, παρέβην τὴν ὑπόσχεσίν μου καὶ ἠγέρθην ἀπὸ τῆς κλίνης βραδύτερον τῆς ἀνατολῆς τοῦ λαμπροῦ εὐεργέτου μας ἡλίου; Δὲν πρέπει πλέον νὰ ὑποπέσω εἰς τὸ λάθος αὐτό! «Ναί, ἀκριβέ μου, Πλάτων, εἶπεν ἡ μήτηρ, σὲ παρέβης τὸ καθήκόν σου, διότι τὸ δωμάτιόν σου ἦτο κατάκλειστον καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἰσέλθῃ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου τοῦ λοιποῦ ὅμως θά φροντίξω ἐγὼ νὰ μὴ ὑποπέσης εἰς τὸ λάθος αὐτό ἄλλα παρατήρησον εἰς τὸ κῆπον, διὰ νὰ ἴδῃς πόσο ἄλλοι ὑπῆρξαν εὐτυχέστεροι σοῦ!»

Ὁ Πλάτων παρετήρησεν εἰς τὸν κῆπον καὶ εἶδεν ὅτι, ἔλα τὰ ἄνθη τὰ ὅποια τὴν παρελθούσαν ἐσπέραν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου

εἶχον κλείσει· καὶ ἐφαίνοντο τότε ὡς μαρμαρένια, εἶχον ἐκτυλίξει πάλιν τὰ ὠραία ποικιλόχροα φύλλα των καὶ πλήρη σταγόνων δρόσου ἐλαμπον εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ἐκ καλλοῦνης καὶ ἀνέδιδον ἀρώματα εὐάρεστα.

«Πραγματικῶς, μητέρα, εἶπεν ὁ Πλάτων δὲν εἶχον παρατηρήσει ποτὲ τοῦτο. Τὰ ἄνθη ὑπῆρξαν προσεκτικώτερα ἀπὸ ἐμὲ καὶ ἤνοιξαν πρὸ πολλοῦ, ἀμα ἴσως ὁ ἥλιος ἀνέτειλε δὲν ἔχει οὕτω, μητέρα;»

«Ναί, τέκνον μου! Τὴν νύκτα, ὅτε σκότος βαθὺ μᾶς περιβάλλει, τὰ πάντα ἡρεμοῦσιν, ἡ θερμότης τῆς ἡμέρας δὲν ὑπάρχει πλέον καὶ ὅλα τὰ πλάσματα ἀναπαύονται ἐν τῇ ἡσυχίᾳ τὰ φύτὰ κλείουσι τὰ ἄνθη των, τὰ ἔντομα κρύπτονται εἰς τὰς φωλεὰς των καὶ τὸ πᾶν συμμετέχει τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς ἀκίνησίας τῆς νυκτός, ἀλλὰ καθόσον ἡ νύξ προχωρεῖ καὶ ἡ αὐγὴ ἀρχίζει νὰ προβαίη ἐπὶ τοσοῦτον καὶ τὰ ἡσυχάζοντα πλάσματα ἀποτινάσσουσι τὴν νάρκωσιν, ἣτις τὰ κατεῖχε διαρκούσης τῆς νυκτός καὶ προετοιμάζονται νὰ ὑποδεχθῶσι τὸν εὐεργέτην τῆς γῆς, τὸν ἥλιον, ὅστις διαχέει ἀφθόνως τὰς φωτεινάς καὶ θερμὰς ἀκτῖνας του καὶ ζωογονεῖ τὸ πᾶν. Τότε τὰ πτηνὰ πετώσιν εὐθυσίαν ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον καὶ ψάλλουσιν ἀρμονικῶς τὰ πρῶνά των ἄσματα εὐχαριστήρια πρὸς τὸν εὐεργέτην των, ἐνῶ ταύτοχρόνως τὰ ἄνθη ἀνοίγουσι τοὺς κάλυκας των στέλνοντας καὶ δροσεροὺς διὰ νὰ ροφήσῃσι τρόπον τινα τὰς πρώτας θερμὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας. Ὁ ἄνθρωπος μόνον, τέκνον μου, πολλάκις ἀδιαφορεῖ πρὸς τὴν γενικὴν αὐτὴν χαρὰν τῆς φύσεως καὶ βεβήλως μένει κεχωρισμένος ἐν τῇ κλίνῃ του, ἀκόρετος ὢν τοῦ ὕπνου. Τοῦτο δὲν εἶνε καλόν, διότι καθὼς ὁ ἥλιος ἀνατέλλει διὰ τὰ πτηνὰ καὶ διὰ τὰ ἄνθη, πολὺ περισσότερον ἀνατέλλει καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον, πολὺ δὲ μᾶλλον διὰ τοὺς μικροὺς, καθὼς σὺ, οἱ ὅποιοι καὶ ἐνωρίτερον κοιμήσθε καὶ ἔχετε ἀρκετὸν καιρὸν καθ' ὅλην τὴν νύκτα νὰ ἀναπαυθῆτε, ἔχετε δὲ καθήκον νὰ ἐγείρεσθε ἐνωρίς, διὰ νὰ προσ-

Ὁ Κύριος ἐκστρατιῶν κατὰ τῆς βασιλείας Τομάρδος.

τοιμάζετε καὶ τὰ μαθήματά σας, πρὸς τοῦτοις δὲ ὅπως συνειθίσητε ἐκ μικρᾶς σας ηλικίας εἰς τὴν τάξιν καὶ τὴν ἐργασίαν, πράγματα ἀπαραίτητα διὰ τὴν περαιτέρω ἐδαιμονίαν σας.»

Ὁ Πλάτων προσεκτικῶς ἤκουσε τοὺς λόγους τῆς μητρὸς του, ἀλλὰ φύσει περίεργος ἠρώτησε τὴν μητέρα του: «Διὰ τί ἄρα γε ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου πάντα τὰ πλάσματα ζωογονοῦνται;»

«Ίδου τὸ περιεργότερον διὰ τὸ ὅποιον ἐπερίμενα νὰ μὲ ἐρωτήσης, εἶπεν ἡ μήτηρ. Βίβης, Πλάτων, ὅτι σήμερον ἤρηνσας νὰ ἐξυπνήσης καὶ τοῦτο θὰ σοι συνδύαι καὶ ἄλλοτε, καὶ, ἂν ἐγὼ δὲν ἤρχομαι νὰ σὲ ἐξυπνήσω, θὰ ἐκοιμάτο ἴσως περισσότερον. Ἀς ἴδωμεν, ἀήπως ὁ ἥλιος ἐκτελεῖ τὸν χρόον ὅσον ἤθελον κάμει ἐγὼ ἐξυπνώσά σε; Βεβίαιος, τέκνον μου, τὸ κατὰ κάμνει. Ὅταν ἡ χαρκυγὴ ποσειδίη, ὅταν αἱ πρῶται τοῦ φωτός ἀκτίνες χρυσώνουσι τὴν ἀνατολήν, τότε αὐτὴ χρυσώνουσι τὸν ὅλον κόσμον ὡς μίαν τινὰ θουρίαν. Ὁ δὲ κόσμος ἀρχεται νὰ διαλύεται, ὅτι ταχέως ἡ ἡμέρα θὰ διαδεχθῆται τὴν νύκτα καὶ ἐπομένως ὅτι πάντα τὰ πλάσματα θρεῖλουσι νὰ ἐγερωθῶσιν ἀπὸ τοῦ ὕπνου. τῆς νυκτός κίνουσι δηλαδὴ αἱ πρῶται φωτειναὶ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου διὰ τὰ λοιπὰ πλάσματα, ἢ ἐγὼ ἡ μήτηρ κάμνω, ἀναγγέλλουσά σοι ὅτι ἡ ὥρα ἐπέστη ἵνα ἐγερωθῆς τῆς κλίνης. Μάθε, Πλάτων, ὅτι ὁ δημιουργὸς σοφώτατα ἐπρονοήσεν ὅπως ἕκαστον ἔργον τοῦ εἶνε τέλειον καὶ ὅπως συντελῆ εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἐνεργητικότητος καὶ εὐμερείας πάντων τῶν πλασμάτων τῆς γῆς. Ἐάν τις, τέκνον μου, ἤθελε κλείσει ἐπὶ τινὰ κερὸν ἐντὸς σκοτεινοῦ καὶ ψυχροῦ ὕπογειοῦ εἴτε ζῶν τι εἴτε φυτὸν τι, τοῦτο ὅχι μόνον δὲν ἤθελεν ἐξακολουθεῖ ζῶν ἢ ἀυξάνη, ἀλλὰ ταχέως ἤθελεν ὑποπέσει εἰς εἶδος τι μαρσμοῦ διὰ τὴν στέρησιν τῆς θερμότητος καὶ τοῦ φωτός. Διὰ τὴν εὐεργετικὴν αὐτὴν ἐνέργειαν τοῦ ἡλίου ἐπὶ τῆς γῆς διάφοροι λαοὶ θεώρησαν αὐτὸν ὡς θεὸν των, οἱ δὲ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας παρίστων τὸν ἥλιον διὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγὼς των. λαμπροτέρων ἀπὸ τοὺς θεοὺς των καὶ ἐξωγράφισον αὐτὸν ἐπὶ ἄρματος τὸ ὅποιον ἐσσυρον χρυσοὶ κάμθοροι καὶ τῶν ἐποίων προηγίτο ἄγγελός τις, ἡ Αὐγή, ἣτις ἔβαινε μὲ ἄνοη τὴν ὁδὸν διὰ τῆς ὁποίας τὸ ἄρμα τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμελλε νὰ διέλθῃ. ΜΙΑΤ. Η.

ΚΥΡΟΣ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΠΕΡΣΩΝ

Ὅταν σὰς ἔγραψα τὴν ἱστορίαν τοῦ

Ἀνδροκλέους (ἐν σελίδι 7), ἐπειδὴ εἰς τὴν διήγησιν αὐτὴν πρόκειται περὶ εὐγνωμοσύνης καὶ ἀχαριστίας, ἀνεπόησα εἰς τὸν νοῦν μου πόσον οἱ Πέρσαι ἐτιμῶρουν τοὺς ἀχαριστοὺς· εἶχον μάλιστα καὶ νόμον δυνάμει τοῦ ὁποίου ἐτιμῶρουντο αὐστηρότατα πάντες ὅσοι, ἐνὸς ἡδύναντο νὰ ἀποδώσωσιν εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς εὐεργέτας των, δὲν τὸ ἐπραττον· διότι οἱ Πέρσαι ἐνόμιζον, —καὶ πολὺ ὀρθά— ὅτι οἱ ἀχαριστοὶ οὔτε περὶ τῶν θεῶν φροντίζουν, οὔτε περὶ τῶν γονέων, οὔτε περὶ τῆς πατρίδος οὔτε περὶ τῶν φίλων, ἐφρόνου δὲ ὅτι ἀποτέλεσμα τῆς ἀχαριστίας εἶνε ἡ ἀναίσχυρτία ἡ ὁποία εἶνε ἡ πρωτίστη ὁδηγὸς εἰς πάσας τὰς κακὰς πράξεις. —Διὰ νὰ ἐνθυμηθῆτε λοιπὸν καὶ σεῖς τὸν νόμον αὐτὸν τῶν Περσῶν καὶ διὰ νὰ τὸν κάμνεται καὶ ἐδικόν σας νόμον, ἐσελθὲν εἰς ἀνάμνησιν νὰ σὰς γράψω περὶ τοῦ βασιλείως των Περσῶν.

Ὁ Κύρος εἶχε πάππον τὸν βασιλέα των Μήδων Ἀστυάγην, πατὴρ τοῦ δὲ ἦτο ὁ ἐκ Περσίας Καμβύσης καὶ μήτηρ τοῦ ἡ Μανδάνη. Πρὶν γεννηθῆ ὁμοῦς εἰσέτι ὁ Κύρος, ὁ πάππος τοῦ Ἀστυάγης εἶδε κατ' ὄναρ ἀνθρώπον τινα ὁ ὁποῖος τῷ εἶπεν ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ Μανδάνη θὰ ἀποκτήσῃ υἱόν, ὅστις μίαν ἡμέραν θέλει τὸν ἐκθρονίσει. Ὁ Ἀστυάγης—πολὺ ἀνόητα πράξας—ἔδωκε σημασίαν εἰς τὸ ὄνειρον αὐτὸ καὶ ἐζήτησε νὰ μάθῃ τί ἐσήμαινεν. Ἐκ τῆς μερᾶς δὲ ἐξηγήσεως τοῦ ὄνειρου τούτου, ἡ ὁποία τῷ ἐδόθη, παρεκινήθη νὰ ἐκτελέσῃ πράξιν τινα σκληροτάτην, ἣτις τέλος ἐπέφερε τὴν δυστυχίαν του, καθὼς ἔλαι αἱ κακαὶ πράξεις ἀποβαίνουσιν ἐν γένει ἐλεύθριας πρὸς τοὺς διαπράττοντας αὐτάς. Ἡ σκληρὰ δὲ αὐτὴ πράξις ἦτο, ὅτι διέταξε νὰ φονευθῇ ὁ υἱὸς τῆς θυγατρὸς τοῦ Μανδάνης εὐθὺς ἅμα γεννηθῇ.

Ὁ Ἀρπαγὸς εἰς τὸν ὅποιον ὁ γέρον βασιλεὺς εἶχε δώσει διαταγὴν νὰ φονεύσῃ τὸν γεννηθὸσόμενον ἐγγονόν του, παρέδωκε τὸ βρέφος εἰς ποιμένα τινα, ἵνα τὸ θανατώσῃ. Ὁ ποιμὴν ὁμοῦς οὗτος εἶχε γυναῖκα μὲ πολὺ ἀγαθὴν καρδίαν, ἣτις ἔπεισε τὸν συζυ-

γὸν τῆς νὰ μὴ φονεύσῃ τὸν μικρὸν Κύρον, ἀλλὰ νὰ τὸν κρατήσῃ καὶ νὰ τὸν ἀνατρέψῃ ὡς ἴδιον τέκνον των· οὕτω δὲ ὁ Κύρος ἐζῆσε καὶ ἔμαθε περισσότερα, ἀπὸ ὅσα οἱ ποιμενοπαῖδες συνήθως εἰζέουρουσιν.

Ὅταν ὁ Κύρος ἐμεγάλωσε καὶ ἐπαιξε μὲ τοὺς ἀσπληκὰς τοῦ παιδῆς, οὕτω βλέποντες ὅτι αὐτὸς ἦτο εὐφύεστερος καὶ ἐκινώτερος πάντων αὐτῶν, τὸν ἐξέλεξαν βασιλέα των εἰς τὰ παιγνίδια των. Ὁ Κύρος ὁμοῦ, μαθὼν ὅς φαίνεται, ὅτι ἦτο ἐγγονὸς βασιλείως, ἀπεφάσισε νὰ διατάσῃ πραγματικῶς καὶ ὅχι ὡς ἐν παιγνιδίοις συνειθίζεται, ὥστε ὅποταν τις ἐκ των μικρῶν ὑπακόων του δὲν ἤθελε νὰ τὸν ὑπακούσῃ, διέτασσε νὰ ραβδισθῆ καλῶς, πρᾶγμα τὸ ὅποιον, ὡς εὐκόλως πᾶς τις ἐννοεῖ, δὲν πολὺ ἤρσκεν εἰς τοὺς γονεῖς των οὕτω ραβδιζομένων παιδίων. Ὅθεν εἰς ἐκ των μικρῶν τῶν παιδίων τούτων παρακονέθη πρὸς τὸν βασιλέα, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἐδάρη ὑπὸ τινος ποιμενοπαῖδος, καὶ ὁ γέρον βασιλεὺς Ἀστυάγης, ἐξετάσας τὴν ὑπόθεσιν, εὗρεν ὅτι ὁ τυραννίσκος ἐκεῖνος ποιμενοπαῖς ἦτο αὐτὸς οὗτος ὁ ἐγγονός του, τὸν ὅποιον ἐνόμιζε φονευμένον ἤδη ἀφ' ὅτου ἦτο εἰσέτι νήπιον. Τοσοῦτον δὲ ἐξωργίσθη κατὰ τοῦ Ἀρπαγῶ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε φονεύσει τὸ βρέφος, ὥστε τοῦ ἐφόνευσε τὸν ἰδικόν του υἱόν. Οὐδεὶς διστάζει βεβαίως νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ Ἀρπαγὸς δυσχερῶς σφόδρα διὰ τοῦτο. Ἐλαθεν ἐλίγους στρατιώτας καὶ προσέβαλε τὸν στρατὸν τοῦ Ἀστυάγους, ἔχων βοήθην καὶ τὸν Κύρον. Οἱ στρατιῶται τοῦ Ἀστυάγους ἠττήθησαν καὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, ὁ δὲ Κύρος ἀνηγορεύθη βασιλεὺς ἀντὶ τοῦ πάππου του.

Οὕτω δὲ τὸ ὄνειρον τοῦ γέροντος βασιλέως ἐπληθῆυσεν ἀλλὰ δὲν ἤθελεν ἐπαληθεύσει, ἐάν ὁ Ἀστυάγης δὲν ἐδίδοε σημασίαν εἰς αὐτὸ, καὶ ἂν δὲν ἐλάμβανε τοσοῦτον σκληρὰ μέτρα ὅπως τὸ διαφεύσῃ. Ἐκ τινος ἱστορίας πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ Κύρος ἐφάνη πάντοτε καλῶς καὶ ἀγαθῶς πρὸς τὸν Ἀστυάγην, ἅμα κατάρθρωσε νὰ γίνῃ βασιλεὺς ἀντ' αὐτοῦ. Πιστεύω ὅτι ἡ

παράδοσις αὐτὴ εἶνε ἀληθής, πιστεύσατέ το δὲ καὶ σεῖς. Ἀλλὰ εἴτε καλῶς εἴτε κακῶς ἐφάνη πρὸς τὸν πάππον τοῦ ὁ Κύρος τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐγένετο σοφὸς καὶ καλῶς βασιλεὺς. Δύναμαι δὲ νὰ σας βεβαιώσω ὅτι ἦτο τοσοῦτον ἀσπληκὸς τιμωρὸς των κακῶν ἀνθρώπων ὅταν ἦτο ἀληθὴς βασιλεὺς, ὅσον καὶ ὅταν ἦτο προσποιητός.

Ἡ ἐπιθυμία μου, μικροὶ μου φίλοι, εἶνε νὰ ἡδυνάμην νὰ σας ἐλεγον ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ Κύρου ἔχει εὐτυχὲς τέλος. Αἱ ἀρχαῖαι ἱστορίαι μὰς διηγούνται κατὰ δύο διαφόρους τρόπους τὰ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Κύρου, εἶνε δὲ δύσκολον εἰς ἡμᾶς τοὺς τόσον ἀπέχοντες ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης νὰ ὀρίσωμεν τὴν ἀλήθειαν. Οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν ἑκατὸ ἐτῶν, ἀπέθανε δὲ ἐκ λύπης, διότι εἶδε τὸν υἱόν του διαπράττοντα σκληρὰν τινα πράξιν. Ἀλλὰ ἡ παράδοσις αὐτὴ δὲν φαίνεται καὶ ἡ ἀληθεστέρα. Ἡ ἄλλη δὲ παράδοσις περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Κύρου, ἣτις εἶνε καὶ σπαραξικάρδιος, εἶνε ἡ ἐξῆς: Περὶ τὰ τέλη τῆς βασιλείας τοῦ ἐξεστράτευσε ὁ Κύρος κατὰ τινος βασιλείσης ἡ ὁποία ἀνομάζετο Τόμυρις. Διὰ νὰ κατέρθῃ δὲ νὰ συλλάβῃ αἰχμαλώτους τοὺς στρατιώτας καὶ τὸν υἱόν τῆς ἀφῆκεν ἐπίτηδες πολλὴν ποσότητα αἴνου εἰς μέρος ὅπου ἐγνώριζεν ὅτι θὰ τὸ εὗρωσιν αὐτοί. Ὅτε λοιπὸν οἱ ἐχθροὶ τοῦ εὗρον τὸν γλυκὺν αὐτὸν οἶνον, ἐπιὸν τόσον πολλὸν ὥστε ἐμέθυσαν καὶ ἐκοιμήθησαν, οὕτω δὲ εὐκόλως ἡδυνήθη ὁ Κύρος νὰ τοὺς συλλάβῃ. Ὅταν ἡ βασίλισσα Τόμυρις ἐμάθεν, ὅτι οἱ στρατιῶται τῆς ἔχουσεν τὴν μάχην καὶ ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, μετὰ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ υἱὸς τῆς, συνελήφθησαν αἰχμαλώτοι, ἀπέστειλε μετ' ὄρηθ; ἄγγελον πρὸς τὸν Κύρον, παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ ἀφήσῃ ἐλεύθερον τὸν υἱόν τῆς. Παρηγγέλλε δὲ ὅτι, ἐάν δὲν ἐπραττε τοῦτο, ἤθελε τὸν ἀναγκάσει νὰ πῆ αἶμα αὐτὸς ἀντὶ τοῦ οἴνου τὸν ὁποῖον ἐπιὸν οἱ στρατιῶται τῆς καὶ ἡχμαλωτίσθησαν. Μετὰ τινὰ χρόνον ἀπληθευεράθη ὁ υἱὸς τῆς, ἀλλ' ἀίσχυρόμανος, διότι εἶχεν αἰχμαλωτισθῆ, νύτοκτόνησε. Τότε ἡ

Βασίλισσα συνήθρισε μέγαν στρατὸν καὶ ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Κύρου, ὃ ἴσχοιο· καὶ ἐφρονεῖθη κατὰ τὴν μάχην. Ἡ βασίλισσα δὲ ἀπέκαψε τὴν κεφαλὴν του καὶ τὴν ἔθεσεν ἐντὸς λεκάνης πλήρους αἵματος ἐκ τῶν φονευθέντων, λέγουσα συγχρόνως: « Πῆς καὶ σὺ τῶρα αἷμα, ἕως νὰ χορτάσης, διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ ἀπειλὴ μου! » Ἄς πιστεύσωμεν, μικροὶ μου φίλοι, ὅτι ἡ ἀγρία αὕτη σκηνὴ δὲν εἶνε ἀληθής.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Κύρου, αἱ δύο χώραι Μυδεία καὶ Περσίαι ἀπέτελεσαν ἐν βροχίλειον διὰ πρώτην φοράν. Οἱ Πέρσαι πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης εἰδείχθησαν πολλὸν ἀνδρείοι καὶ εἶχον νόμον ἀπαράβατον νὰ διδάσκωσι τοὺς παῖδας των τρία τινά: νὰ ἱππεύωσι, δηλαδὴ, νὰ ταξεύωσι καὶ νὰ λέγωσι τὴν ἀλήθειαν.

Ἐκ τῶν τριῶν τούτων ἀπαραίτητον εἶνε νὰ συνειθίσωσι καὶ πάντες οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται εἰς τὸ τελευταίον: νὰ λέγωσι ἀληθῶς τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Κύρος ἀπέθανε περίπου κατὰ τὸ 530 ἔτος πρὸ Χριστοῦ.

ΛΗΘΩΝ Ἡ ΡΑΠΤΡΙΑ

Τὸ χέριεν καὶ εὐθυμώτατον τοῦτε πτηνὸν ὠνομάσθη **ράπτρια ἀηδῶν**, διότι, ἵνα κατασκευάσῃ τὴν φωλεάν της, κάμνει χρῆσιν τῆς ραπτικῆς τέχνης. Ἐπιλέγουσα δύο φύλλα εἰς τὸ ἄκρον λεπτοῦ τινος κλωαρίου ἀρχίζει μετὰ καταπληκτικῆς ἐπιτηδειότητος νὰ ράπτῃ τὰς ἄκρας αὐτῶν ἀμοῦ, ἀντὶ βελόνης μεταχειριζομένη τὸ λεπτότατον ῥάμφος της καὶ ἀντὶ κλωστῆς χονδρᾶς ἵνας φυτῶν. Ἄφου οὕτω συρράφει τὰ δύο φύλλα, ἐντὸς τοῦ κωνοειδοῦς αὐτῶν κοιλωμάτος κατασκευάζει τὴν φωλεάν της ἐκ βάμβακος ἢ πτίλων, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐναποθέτει τὰ ὠά της καὶ ὅπου οἱ νεοσσοὶ της οὐδένα διατρέχουσι κίνδυνον μὴ ἀνακαλυφθῶσιν ὑπὸ ἐχθρικοῦ ὄφθαλμοῦ.

Ὁ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Δὲν πιστεύω, ἀγαπητοὶ μου μικροὶ, νὰ ὑπάρχῃ κανεὶς ἀπὸ σᾶς, τοὺς ζῶντας ἐν Ἀθήναις, ὃ ὁποῖος νὰ μὴ γνωρίζῃ τί γίνε-

ται κατὰ τὴν παραμονὴν ἐκάστου νέου ἔτους εἰς τὰς πλατείας ὁδοὺς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου. . . . Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἔσυγον καὶ ἐγὼ μάρτυς αὐτόπτης μιᾶς πολλῆς συγκινητικῆς σκηνῆς, τὴν ὁποίαν εὐχαρίστως θὰ σᾶς διηγηθῶ, διότι ἐλπίζω ὅτι θὰ ὠφεληθῆτε ἀπὸ αὐτὴν.

Ἀκούσατε λοιπὸν περὶ τίνος πρόκειται: Ὁ μικρὸς Γεώργιος, παιδίον δεκάτῳ ἔτων, ἔχει ἀγαθὴν φυσιογνωμίαν, ἐκ τῆς μικρᾶς δὲ ταύτης ἱστορίας θὰ μάθωμεν ὅτι ἔχει καὶ καλὴν καρδίαν.

Ὁ Γεώργιος, καθὼς ὅλα τὰ μικρὰ παιδιὰ, ἀγαπᾷ τὰ παιχνίδια· ἐξῆλθε λοιπὸν μετὰ τὸν πατέρα του νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν ἀγορὰν ὅπου κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους πωλοῦνται τὰ διάφορα παιχνίδια, διὰ νὰ ἀγοράσῃ καὶ αὐτὸς, μετὰ τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα θὰ τοῦ εἶδεν ὁ πατὴρ του, μίαν κοῦκλαν ἢ ἓν τόπι ἢ ὅ,τι τέλος ἤθελε τοῦ ἀρέσει.

Νομίζω ὅτι εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς εἰπῶ κατὰ ποίαν ὥραν ἐξῆλθον, διότι ὅλοι γνωρίζετε, κατὰ ποίαν ὥραν τῆς ἡμέρας αὐτῆς γίνεσθαι ἡ ἀγορὰ τῶν **Μποραμάθων**.

Ἐβόθασαν τέλος εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ. Τί κόσμος ἐκεῖ πολλός! τί θόρυβος, τί φωναὶ! οἱ πωληταὶ ἐφώναζον «Πάρτε, κύριοι, ὠραίους μποραμάδες διὰ τὰ παιδιὰ».

Οἱ ἀγορασταὶ εἶχον γεμίσει καὶ τοὺς δρόμους καὶ τὰ καταστήματα· ἄλλος ἐγγέλα, ἄλλος ἐφώναζεν, ἄλλος ἐσύριζεν, ὅλος τέλος ὁ κόσμος ἦτο γεμάτος ἀπὸ χαρὰν καὶ χρήματα τὰ ὁποῖα ἐξώδεον εὐχαρίστως διὰ **παιχνίδια!**

Ὁ μικρὸς Γεώργιος ἤπῃγε νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἐλπίδα του ὅτι θὰ ἔχῃ καὶ αὐτὸς ὕστερον ἀπὸ ὄλιγον ἐν παιχνίδιον. Ναί, φαντάσθητε, ἀγαπητοὶ μου μικροὶ, πόσον ἐπεθύμει νὰ ἀποκτήσῃ καὶ αὐτὸς ἐν παιχνίδιον καθὼς ὅλα τὰ ἄλλα παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ἔδωκε καὶ ἐξῆλθεν. . . . Καὶ ποῖος τάχα ἀπὸ σᾶς δὲν θὰ ἐξῆλθεν ἂν ἦτο εἰς τὴν θέσιν τοῦ Γεωργίου; Ἄλλ' ἰδοὺ αὐτὸς ἐντὸς ἐνὸς καταστήματος καὶ ἐνώπιον τῶσων ὠραίων παιχνιδίων, δὲν ἤ-

ξυρεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του τί νὰ πρωτοπαρῇ! ὅλα τοῦ ἤρεσαν καὶ ὅλα τὰ ἤθελον· ὁ πατὴρ του τὸν ἔχασεν ἀπὸ τὸν πολλὸν κόσμον, ὅστις ἦτο ἐκεῖ μέσῃ, καὶ τὸν ἐζήτηει. Ὑστερον ἀπὸ ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας ἔρχεται πρὸς τὸν πατέρα του μετὰ πρόσωπον πολλὸ λυπημένον καὶ τοῦ λέγει:

— Πατέρα, νὰ μὴ ἀγοράσῃς παιχνίδια δι' ἐμέ . . .

— Διὰ τί, παιδί μου; ἐρωτᾷ ὁ πατὴρ.

— Πόσα λεπτά θὰ δώσῃς διὰ τὸν μποραμά μου; εἶπεν ὕστερον ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ὁ μικρός.

— Τρεῖς δραχμάς, ἀπήντησεν ὁ πατὴρ.

Ἐδῶ, μικροὶ μου φίλοι, πρέπει νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ Γεωργίου ἦτο πτωχὸς ἐργατικὸς ἄνθρωπος.

— Αἱ! λοιπὸν, ἂν θέλῃς, δός μου τὰς τρεῖς δραχμάς; νὰ τὰς κάμω ὅ,τι θέλω, χωρὶς νὰ μοῦ ἀγοράσῃς παιχνίδια.

— Τί θέλεις νὰ εἰπῆς; δὲν σὲ ἐννοῶ!

— Νὰ! ἤξοφρῆς τί τὰς θέλω, πατέρα; . . . ἐδῶ ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζὶ, εἰς τὸν δρόμον, εἶνε ἕνας γέρον· ὁ καυμένος εἶναι κουτσός! ἔλα νὰ τὸν ἰδῆς! ζῆτει ἐλεημοσύνην, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοῦ δίδει οὔτε μίαν

πεντάρην, ὅλοι αὐτοὶ οἱ μεγάλοι κύριοι καὶ ἡ πλοῦσταις κυρίως ὅπου ἔχουν εἰς τὰ χεῖρά τὸσα λεπτά καὶ τοὺς ζητεῖ, ἄλλος κανεὶ ὅτι δὲν τὸν βλέπει, ἄλλος ὅτι δὲν τὸν ἀκούει, ἄλλος τοῦ λέγει: **δὲν ἔχω!** Ἄφου κρατεῖ τὸσα χρήματα εἰς τὸ χεῖρ τοῦ λέγει δὲν ἔχει! καὶ μετὰ ἔναν πολὺ ἄσχημο

τρόπῳ!—Λοιπὸν ἐγὼ τοῦ εἶπα: ἔννοια σου ἐγὼ θὰ παρακαλέσω τὸν πατέρα μου νὰ μοῦ δώσῃ τὰ χρήματα, μετὰ ὅποια θέλει νὰ μ'ἀγοράσῃ παιχνίδια, γὰρ νὰ σοῦ τὰ φέρω· ἀγοράσῃς ψωμί, ἀφου δὲν ἔχεις!

Ἡεθαίως, μικροὶ μου ἀναγνώσται, τὴν πλεονέχεις τὴν περιέργειαν νὰ μάθητε, τί ἀπέγεινε ἀκούσατε λοιπὸν:

Πραγματικῶς ὁ πατὴρ τοῦ Γεωργίου ἐξελθὼν τοῦ καταστήματος, εἶδε τὸν πτωχὸν γέροντα καθήμενον ἐπὶ τῶν ψυχρῶν μαρμάρων τοῦ πεζοδρομίου. Ἡ λευκὴ μακρὰ γένειός του ἐφα-

νέρονεν ὅτι ἦτο καλὸς ἄνθρωπος, τὰ δὲ γλυκὰ καὶ θλιβερὰ βλέμματά του ἐμαρτύρουν ὅτι ὑπέφερε πολὺ!

Ἀμέσως λοιπὸν ὁ πατὴρ τοῦ μικροῦ ἤρωτος τῆς ἱστορίας μας συνεκινήθη καὶ πεχώρησεν εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ υἱοῦ του

Ἀηδῶν ἡ ράπτρια.

και ἔδωσε πρὸς αὐτὸν τὰς τρεῖς δραχμὰς τὰς ὁποίας ἐπρόκειτο νὰ ἐξοδεύσῃ διὰ τὰ παιγνίδια, ὃ δὲ Γεώργιος ἔτρεξεν εἰς τὸν ἀγαθὸν γέροντα και, ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε τὰ χρήματα, τῷ λέγει: «παρακάλει τὴν Θεὸν νὰ εἶνε καλά ὁ πατήρ μου...»

Ὁ δὲ γέρον ἐνῶ ἐλάμβανε τὴν ἐλεημοσύνην τοῦ μικροῦ ἔβωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς του εἰς τὸν οὐρανὸν και με τρέμουσαν φωνὴν εἶπεν: «Ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογῇ, τέκνον μου, και νὰ διαφυλάττῃ τοὺς γονεῖς σου ἀπὸ πᾶν κακόν!» κατόπιν ἐβόησε τὸ παιδίον εἰς τοὺς ὄμους και τὸ ἄφησε νὰ φύγῃ.

Τώρα, κκοί μου μικροί, ἀφοῦ γνωρίζετε τί ἔκαμεν ὁ Γεώργιος, ἀκούσατε και τί ἔκαμεν ὁ μικρὸς Νικόλαος ὁ ὁποῖος εἶνε γείτων του· ὁ Νικόλαος λοιπὸν τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὑπεχρέωσε τὸν πατέρα του νὰ τοῦ ἀγοράσῃ ἐν ἀμαξίαι εἴκοσι δραχμῶν, τὸ ὁποῖον τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔσπασε και τώρα δὲν ἀξίζει οὔτε πέντε λεπτά.

Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ εἰπῆτε εἰς τὸν πατέρα σας και τὴν μητέρα σας, ποῖος ἐκ τῶν δύο φρονεῖτε ὅτι ἔπραξε καλλίτερον, ὁ Γεώργιος ἢ ὁ Νικόλαος;

Ὁ μικρὸς Ἀλέξανδρος, ἐν ἄλλο φρόνιμον παιδίον, τὸ ὁποῖον ἠρώτησα, μοι εἶπεν ὅτι ὁ Γεώργιος εἶνε ἐπαινετώτερος διὰ τὴν πράξιν του.

Ἄς ἰδωμεν και τὴν ἰδικὴν σας γνώμην.
Α. Γ. Σ.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

Πέντε Ἡπειροὶ μεγάλαι
Κατὰ ἐπὶ τῆς γῆς, παιδίον,
Μόνον τρεῖς γνωστὰ τὸ πάλαι
Ὡς διδάσκει τὸ βιβλίον,
Ἡ Εὐρώπη ἢ Ἄσια
Τρίτον δὲ ἢ Ἀφρικὴ
Τέταρτον Ἀμερικὴ
Πέμπτον ἢ Ὀκεανία

Τῆς Ἑλλάδος ὅλης εἶνε
Πρῶτη πόλις αἱ Ἀθῆναι,
Τῆς Ἀγγλίας τὸ Λονδίον
Και τῆς Κίνας τὸ Πεκτίνον,
Ἐν Περσίᾳ Τεχεράνη,
Φλωρεντία ἐν Τυσκάνῃ,

Βερολίνον ἐν Πρωσίᾳ,
Κοπενάγη ἐν Δανίᾳ,

Ἐκτασιν πολλὴν καλόπαι
Ἡ πόλις ἡμῶν Σαχάρα
Και ὁ καταρράκτης πίπτει
Βροντερός τοῦ Νιαγάρα.
Τὰ ὄφθαλμα κινεζίων,
Πῦρ και λυδρὸν ἱεροῦσι,
Ποταμοὶ δὲ πλημμυροῦσι
Και τὴν χώραν κατακλύζουσι.

Ἡ πασίγνωστος Πεντέλη
Μάρμαρα λευκὰ παρέχει
Και τοῦ Ὑμητοῦ τὸ μέλι
Ἐκπαλαί τὴν φήμην ἔχει
Ἐξ ἢ γῆ βροῦνὰ κοιλιάδας
Λόφους, δάση, παιδιάδας
Και ἀμμοσκεπεῖς ἐκτίσεις
Και σαβῆνας και ὄασις.

Α. Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

ΔΙΑΝΤΗΡΙΑΣΕΙΣ ΑΣΤΕΙΣΜΟΙ

Μικροί μου ἀναγνώσταί, πάντες γνωρίζετε τί εἶνε τὸ δηλητήριον ποτόν, ἔχετε ὁμοῦ παρατηρήσει ὅτι τὰ περισσότερα ἀστεία, ὅπως κακῶς τὰ ὀνομάζουσιν εἶνε και αὐτὰ πλήρη ἰσχυροτέρου δηλητηρίου; Ὁταν ἐξετάζω τὰ τοιαῦτα ἀστεία εὐρίσκω συχνότατα ἐντὸς αὐτῶν τὰ ἐξῆς τρία δηλητήρια:

Α'. Τὸ Ψεῦδος. — Πολλοὶ θέλοντες νὰ διασκεδάσωσι δὲν δύνανται νὰ ἐπιτύχωσι τοῦτο ἄνευ ψευδολογιῶν· οἱ τοιοῦτοι, καθὼς φαίνεται, νομίζουσιν ὅτι ὅσον ὀλιγώτερον εἶνε ἀληθές, πράγμα τι τόσον εὐχαιριστότερον εἶνε νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνωσι, ὅταν δὲ τις ἀνακαλύψῃ τὴν ἀπάτην, νομίζουσιν ὅτι λαμβάνωσι τὴν συγχώρησιν, ἐὰν εἰπωσι γελῶντες: «Τὸ εἶπα χάριν ἀστεϊσμοῦ.» Οἱ ἀνόητοι! δὲν στοχαζονται ὅτι τὸ ψεῦδος βλάπτει και τὸν λέγοντα και τὸν ἀκούοντα αὐτό. Ποῖος ἀγνοεῖ ὅτι ὁ ἀπαξ φωραθῆς ψευδόμενος δὲν γίνεταί πλέον πιστευτός;

Β'. Ἡ Αισχρολογία. — Ποσάκις ἀστεϊζόμενοι τινες τολμῶσι νὰ εἰπωσι πράγματα τὰ ὁποῖα και νὰ τὰ ὑπαινιχθῶσι καὶ ἤθελον αἰσχυρῆ ἐὰν ἦσαν σαβαρώτεροι! Πολλοὺς ἢ τοιαῦτα διαγωγή ἐξυπέλιπεν.

Γ'. Σκληρότης. — Μερικοὶ συναντῶντες

τινα ἐκ τῶν συμμαθητῶν των ἀφαιροῦσιν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς του τὸν πῖλον του και πρῦγουσι ρίπτοντες αὐτὸν εἰς τὸν βόρβορον ἢ εἰς τὴν σκόνην. — Ἄλλη δὲ μικρὰ κοραίς κρούπει τὰ τετράδια, τὰ βιβλία ἢ τὸ ἐργόχειρον τῆς συμμαθητρίας τῆς, εἴτε ἀκόμη περιγελά μίαν ἄλλην ἣτις φορεῖ ἐνδύματα ἢ πῖλον ὃ ὁποῖος τῇ φαίνεται γελοῖος. Τοιοῦτοτρόπως πειράζοντες ἄλλήλους διασκεδάζουσιν τινες εὐρίσκουσι δηλαδή εὐχάριστον νὰ βεβανίζωσι τοὺς ἄλλους; και πάντοτε οἱ ἀστεῖσμοὶ των εἶνε τοιοῦτου εἶδους πράξεις ἀποδεικνύουσαι σκληρότητα. Σὰς ἐρωτῶ· οἱ τοιοῦτοι δὲν βλαπίζουσιν πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι μόνον εἰς τὸ νὰ πράττωσι τὸ κακὸν ἀσχολοῦνται και μόνον τοῦτο πράττοντες εὐχαριστοῦνται;

Τὸ κατ' ἐμέ, ἀγαπῶ και ἐγὼ τοὺς ἀστεῖσμούς, μοι ἀρέσκει νὰ γελῶ πολὺ και νὰ βλέπω και ἄλλους, πρὸ πάντων τοὺς μικροὺς, καθὼς σεις, νὰ γελῶσιν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας; ἀλλ' ἐν θέλωμεν νὰ διασκεδάζωμεν ἄς ἀπέχωμεν ἀπὸ τοιοῦτους δηλητηριασμένους ἀστεῖσμούς, διότι ἐὰν τὸ κοινὸν δηλητήριον φανεῖται τὸ σῶμα, τοῦτο ὁμοῦ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος δηλητήριον φανεῖται βεβαίως τὴν καρδίαν.

ΑΙ ΑΚΑΘΑΙ

Ἡ Φωτεινὴ κατῶκει εἰς μικρὸν τι χωρίον. Ἐκάστην πρῖστον ὑπήγαγεν εἰς τὸ σχολεῖον. Βίς τὰ πλάγια τῆς ὁδοῦ διὰ τῆς ὁποίας διήρχετο ὑπῆρχεν ἀγρὸς χωρίζομενος ἀπ' αὐτῆς διὰ φραγμοῦ ἐκ θάμνων, εἰς τινα δὲ μέρη αἱ ἄκανθαι ἐξετείνοντο και μέχρι τῆς ὁδοῦ.

Μίαν ἡμέραν ἢ μικρὰ Φωτεινὴ προσκόψασα ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦσαν αἱ ἄκανθαι ἤρχισα νὰ κλαίῃ πικρῶς, κατόπιν δὲ ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν φραγμὸν λέγει μετ' ἀγανακτήσεως:

— Δὲν ἤξεύρω τί ὄφελεις και σὺ, ὅπου εἶσαι φυτρωμένος μεσ' ἐς τὴν μέση! Πόσον θὰ νῦχαριστοῦμένη νὰ σὲ ἐβλεπον καιόμενον!

Τὴν ἐπαύριον ἢ Φωτεινὴ διήρχετο ἐκ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ. Ἐμπροσθέν τῆς ἐπορεύετο ἀγέλη προβάτων, τὰ ὁποῖα διεκθόντα διὰ τοῦ φραγμοῦ ἀφῆκαν προσκολλημένους ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν πολλὰς τρίχας.

Πάραυτα δὲ ὡς ἐκ συνθήματος μία ὁμάς μικρῶν πτηνῶν κατήλθον ἐπὶ τοῦ θάμνου, ἀφῆρπασαν ἀπ' αὐτοῦ τὰς προσκολληθείσας ἐκεῖ τρίχας και ἔπειτα ἀπῆλθον πρὸς τὰς φωλέας των εὐθυμα, διότι εἶρον ἀπαλὸν στῶμα διὰ τὰ μικρὰ των.

Ἄμα ἢ Φωτεινὴ εἶδε τοῦτο ἠρρυθρίασε διὰ τὴν διαγωγήν τῆς ἢν ἔδειξε τὴν προτραίαν πρὸς τὰς ἀκάνθας, και μετανοοῦσα διὰ τὰς λέξεις αὐτάς, εἶπε καθ' ἑαυτὴν: «Πόσῃν αἰσθάνομαι χαρὰν, ὅπου δὲν ἐξεπληρώθη ἢ χθεσινὴ μου εὐχή! Βλέπω τώρα ὅτι και αἱ ἄκανθαι ἀκόμα χρῆσιμῶς εἰσι εἰς τὴν Πλάσιν!»

Σ. Η. Π.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

Ἐνα ἄθος διαψασμένο
Βλέπει σύννεφο μικρό:
— Μία στάλα, τὸ καυμένο
Κράζει, ρίψε μου νερό.

— Δὲν ἀδείξω, ἔχω βία.—
Εἶπε καὶ τοῦ και μακρῶν
Ἀπεύρη μ' ἀπλαγχνία
Και ἀπάντησιν σκληρὰν.

Και γερμένο εἰς τὸ χῶμα
Ποῦ ἀρνεῖται τὴν ὄραση
Τ' ἄθος ἔχασε και χροῦμα
Και ζωὴ μ' ἀπέλιπε.

Τὴν ἀπάντησιν μὴ δώσης
Τοῦ σύννεφου εἰς πτωχόν,
Και μηδέποτε πληγώσης
Τὴν καρδίαν δυστυχῶν.

Γ. Δ. Θ.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Συναναστροφή καλὴ
Και τιμὴ και ὄφελος

Ὅστις μελιζῶν ἐπιζῶν
Τῶν μικρῶν καταφρονεῖ,
Προφανῶς παραφρονεῖ
Τὸ συμφέρον μὴ γνωρίζων.

Ἄλ. Κ.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1.

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Γ*—χρ*—τ*—μ*—ρ*
 Γ*—π*—ν*—λ*—φ*—τ*—ρ*
 —τ—μ*—π*—τ*—λ*—λ*—ς
 π—ν*—ρ*—χ*—τ*—λ*—ς—λ*—ς.

Κουηγός πυροβολήσας επί δένδρου, ἐφ' οὗ ἐκάθηντο 17 πτηνά, φωνεῖ τὰ 4. Πόσα ἔμειναν ἐπὶ τοῦ δένδρου;

Συμπλήρωσον τὰς λέξεις τοῦ ἀριθ. 3 ὥστε νὰ ἀποτελεσθῇ συμβολὴ ἐκ τῶν τοῦ Ἰσοκράτους πρὸς Δημόκριτον, διὰ τῶν γραμματικῶν δὲ τοῦ ἀριθ. 4 σχηματίσων ἐν γνωρικῶν.

3

Μι; κρισιμι μιρισι σιρι; κορισιμι; κισι; τοσι; θισισιμισι; τσι; λισισιμισι; κισισισισισισισισι

4

ΑΑΑΑΒΒΕΒΗΗΗΚΑΑΑΜΜΝΝΝΝΝΝΝΟΟΟΟΟΡΡΡΣΣΣΣΣΧΧ

5

Ἥμεν μηνύτρια, ἀναγνώσττα,
 Τῆς βασιλείσης τῶν ὀσαινῶν,
 Ἄλλὰ καὶ σήμερον μὲ θαυμάζεις
 Ἐνατείνων τὸν οὐρανόν.
 Τὴν κεφαλὴν μου ἀπόβαλλον μοι
 Καί τί νομίζεις καὶ θαρρεῖς;
 Γίνομαι μέλος αἰσθητικῶν σου
 Σκέψου ὀλίγον καὶ θὰ μ' εὐρῆς.

Ζάκυνθος.

Δ. Γ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ.

6

Εἶμαι τῶν πάντων ὁ μοχλός.
 Τὸ νόσους θεραπεύων
 Τὴν λύπην τρέπον εἰς χαρὰν
 Εἰς ὅλα βασιλεύων.

Ὅστις ἀφθόνως μὲ κρατεῖ
 Ἦν ὄλων προσκυνεῖται
 Ἄν ἦται βλαξ ἢ ἀμαθὴς
 Περῶ; δὲν θεωρεῖται.
 Τὴν κεφαλὴν μου ἀφαιρῶν
 Πᾶς ὁ ἔχτων νὰ μ' εὐρῆ
 Μ' εὐρίσκει σὴν γραμματικὴν
 Εἰς τὰ κλητὰ τὰ μέρη

Κέρκυρα.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΣΑΧΙΝΗΣ.

ΑΥΞΕΙΣ

39

Ἢ σκέψῃ καὶ ἡ προσοχὴ
 Φυλάττουσι τὸν νοσηρῆ.

ΑΑ Κ

60

Ὁ κοχλίας.

61

Τὰ δύο 0 εἰς ὧν ἀποτελεῖται τὸ Ω.

62

Ἢ γραφίς.

ΑΥΤΑΙ

(Τὸν λυτὸν ἀδ' ἐπὶ τὰ εἰς ἀριθμὸν μετὰ τὴν 20 ἀκριβέστερον ἀποτιθεσθῆναι εἰς τὸ φιλῶδες τοῦ φεβρουαρίου.)

Κυρία. Παραιοπούλα Δ. Παράκη, Ἐλένη Μογιάνη, Ἀσπασία Σκορίδου. Κυριαλοῦλα Δουτὰ (Παρακίως), Ἐλένη Λαμπριζίδου (Κερκύρας).
 Κύριοι. Ἰωάννης Μαρτίνο, Ἰερὸς (ἐπιμέτρως), Ν. Ι. Λάσκάρης, Θεόδ. Σ. Τσιροῦλης, Ἐρμ. Ἀντωνιάδης, Σ. Ι. Στελλάκης, Ἄλις Τράιτσο, Ι. Ἰωάννου. Ἰάκ. Μ. Θεογάρης, (Κερκύρας). Ἰωάννης Παπαθανασίου (Τριπόλεως).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐπιτὸ ὄμῃ Συνοτακτικῆς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης διὰ Ἥλια Λιακοπούλου, φοιτητὸς, πρῶτος χρῆσιν τῶν μεθυστῶν κατὰ τάξιν. Ἐν Ἀθήναις 1880; 8ον, σελ. 35. λεπτ. 50.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ἐχομεν ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς πώλησιν τὸν Α'. τόμον «τῆς Διαπλ. τῶν Παίδων.»

ΕΚΑΣΤΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἄδειος, μὲ ἄριστον ἐξώφυλλον φρ. 2.— Δεδεμένως. 3 1/2

(Γαυθοδρομικὰ ἐκάστου τόμου διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν, Ἄδειος λεπ. 20, δεδεμένου λεπ. 30).

— Δηλοῦμεν πρὸς τοὺς ἀποστελλοντας αἰτήσεις περὶ ἔγγραφῆς ἢ ἀναγνωστικῆς συνδρομῆς τῶν διὰ τὸ δεύτερον ἔτος, ἢ περὶ ἀποστολῆς τοῦ Α'. τόμου, ἄνω τοῦ ἀντιτίμου, ὅτι αἱ αἰτήσεις τῶν αὐτῶν δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν. Πρέπει νὰ προκαταβληθῇ τὸ τίμημα διὰ νὰ ἐκτελεσθῶσιν αἱ παραγγέλαι των.

ΦΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2. Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φράγκα 3.

ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ συνδρομηταὶ κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, προκαταβάλλουσιν ὅμως ὀλίγον ἄνω τῆς ἐτησίαν συνδρομῆς καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ.

Ὅστις ἤθελε κάμει 10 συνδρομητὰς καὶ προκαταβάλεται; συνδρομὰς των λαμβάνει ἐν φιλόλων δωρεάν ἐπὶ ἕν ἔτος. Διὰ δὲ τοὺς κάμνοντας συνδρομητὰς ἄνω τῶν 10 καὶ προπληρωθέντες τὰς συνδρομὰς αὐτῶν ἀφίεται εἰς ὄφελός των ἐκπτώσεις δραχμῶν 20 ἐπὶ ταῖς 100 ἐκ τοῦ ἀντιτίμου τῶν συνδρομῶν.

Αἰτήσεις μὴ συνδρομεύμεναι καὶ διὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς ΔΒΝ λαμβάνονται δι' ὄψιν.

Αἱ αἰτήσεις δέον νὰ ἀπευθύνονται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφεῖον «τῆς Διαπλάσεως τῶν παιδῶν», ἐν Ἀθήναις, καὶ νὰ μὴ ἐπιβαρύνουσι τὴν Διεύθυνσιν διὰ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν. Οὕτω λαμβάνονται ἀπ' αὐτῶν.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», ὁδὸς Ἐρμοῦ, 72, πρὸ τῆς Καπνικῆρας.